

Alapfy Attila (1930-2016)

1930-ban született, édesapja, Alapfy Géza Felsőleperden, Eszterházy Pál birtokán volt gazdatiszt. A fiatal Attila már tizenévesen saját háttaslován, Parázson barangolta be a világhírű sütvényi lankákat, dombokat. Ez a rög már a Döryek óta híres és kiváló lovak szülőföldje volt. Nem csoda, hogy a hely szelleme Attilát is megérintette. A világháború után Pannonhalma mellett, Pázmándhegyen telepedtek le. 1946-ban költöztek Budapestre, de gimnáziumi tanulmányait Pannonhalmán végezte. Természetesen otthona is kötődött a lóhoz. Budapesten, a XII. kerületben a Patkó utca 13-ban lakott. Kertes családi házának teraszáról, egy lejjebb fekvő ház tetején a cserepekből *Kincsem* neve volt kiolvasható. A ház építetője állítólag a lóversenypályán Kincsemen nyert pénzből építette fel házát. Az akkor még kötelező katonai szolgálatra már fényképezőgépével vonult be. Katonatársai közül az egyetlen volt, aki rendelkezett ezzel a lehetőséggel. Ezzel indul szakmai útja.

Leszerelése után a *Fővárosi Fotó Vállalat*nál dolgozik, de 1956-ban állását felmondják. Ezután a *Semmelweis Orvostudományi Egyetem* fotósa, majd a *Műszaki Egyetem Geológia Tanszékének* szakfotósa. Tagja lesz a *Magyar Fotóművészek Szövetségének*, a *M. N. Képzőművészeti Alapjának*, majd a *Magyar Képzőművészeti Lektorátusnak* is. Attila viszonylag korán, már 1960-ban vesz gépkocsit, így az utazással járó feladatok őt találják meg. Járja az országot, és sok eseményt rögzít kamerája.

A ló iránt érzett szeretete hamar összekapcsolja a lovas eseményekkel. Így az 1950-es évek végétől felemelkedő lovas élet eseményeit, kiemelkedő egyedeit már az ő kamerája rögzíti az utókor számára. A kiemelkedő Imi, nagyszerű fia Imperiál, a bevált import ménnek, Nostradamus, Seebirk és fiaik az ő fotóin maradtak ránk.

Kiváló hajtóink, Kádár László, Abonyi Imre, Fülöp Sándor, Papp József, Bárdos György, Bálint Mihály, Juhász László, a Muityok, apa és fia, az ő fotóin maradtak meg az utókor számára.

1971-ben jelenik meg a NATÚRA kiadó gondozásában *Alapfy Attila–Török Imre: A magyar ló* című könyve, Attila kiváló fotóival és Török Imre szövegével. Ebben az akkor pezsgő magyar lovas élet sok kitűnő dokumentuma látható. Ma már csak emlékeinkben élnek a Nagyvázsonyi Lovas Játékok, a Hortobágyi Nemzetközi Lovas Napok, a sokak által megcsodált népi fogat bemutatók, a népszerű lovas túrák Flandorffer Tamás vezetésével, Lénárd Béla „Koch-ötöse”, a tatai öreg lovarda; de a mezőhegyesi lovasokat, Balogi Andrást, a kitűnő örökítőt, Ramzes III. mént is Attila fotói őrizték meg számunkra.

1976-ban jelenik meg a *Lovasélet Magyarországon* című könyv, kitűnő fotóival bemutatja az akkor eleven termelőszövetkezeti és állami gazdasági lovas életet, amely mára már teljesen eltűnt. Csongrád, Regöly, Pálfa, Simontornya, a Gizella-majori jó hírű lovas tanya, ahol Gencsy Tibor, a kitűnő akadálylovas oktatta a lovaglás tudományát.

Lovas szakkönyveink, az 1980-ban a Mezőgazda Kiadónál megjelent *Tóth L.–Várady J: A lipicai ló Magyarországon*, és az 1985-ben Bozsik Nóra szerkesztésében megjelent *Mezőhegyes lótenyésztésének története* című könyveket Alapfy Attila és felesége képei teszik értékesebbé. De sok kitűnő szakkönyvet gazdagítottak még fényképei, művészi reprodukciói.

Kiváló fotói nemcsak könyveket, szakkönyveinket gazdagították, hanem lovas naptárakban, levelező lapokon is népszerűsítette lovas festményeinket, lovas szobrainkat. Lovas kultúránk gazdag tárházát az ő segítségével tehattük közkinccsé.

Attila nagyon szerette, becsülte a régi könyveket. Az ő egyik régi krónikájában találkoztam először a magyar ló első hiteles ábrázolásával, hogy aztán Svájcban bukkanjak rá az eredeti forrásra, az 1729-ben német nyelven megjelent *Kriegs und Reitschulra*, Löhneysen könyvére.

Alapfy Attila művelt, szerény lovas ember, kitűnő művész és nagyon jó barát volt. Biztos vagyok benne, hogy nem haragszik meg rám, ha egy kitűnő ötletét itt most elárulom. Aki már foglalkozott lovak fényképezésével, az tudja, hogy milyen nehéz elkapni azt a pillanatot, amikor a ló kihúzza magát, figyel és valóban kedvező, jó képet nyújt. Kevés ló fotogén, még kevesebb ló hiú arra, hogy kellemes benyomást keltsen a fényképen. Attila mindig kedves feleségével indult lovak fényképezésére. Amikor a lovat kivezették, felesége a ló elé állt, a kezében lévő magnószalagon pedig elhangzott egy lónyerítés. A felállított lovak ilyenkor azonnal kihúzták magukat, megfeszített füllel figyeltek előre, és kitűnő alkalmat nyújtottak egy jó minőségű kép elkészítéséhez. A lovak alapos ismerete és a mesterségbeli tudás is sokat segített kiváló képeinek elkészítésében.

Alapfy Attilát nem fogjuk elfelejteni, mert kitűnő képei mindig emlékeztetni fognak bennünket kedves, szerény, finom alakjára.

Dr. Hecker Walter